

Врѣме е да става соколчето ми! — казала баба му, като си навела надъ него.

Боянчо прѣгърналъ силно баба си и проговорилъ :

— Мила бабо, азъ съмъ тъй радостенъ загдѣто не отсѣкохъ брѣзичката. . . Колко сж хубави и колко имъ е добрѣ въ гората!

И той почналъ да разпрѣвя за веселия горски празникъ. Баба му посѣднѣла до него, слушала го, мило му се усмихвала и недовѣрчиво клатѣла побѣлѣлата си глава. Тя знаела, че късно тая нощъ овчари слизали отъ планината и намѣрили малкиятъ дѣрваръ заспалъ на птеката всрѣдъ най-гѣстия лѣсъ. . .

Г. Ст. Зеленогоровъ.

При овчара

По поляна овци хрускатъ Хайде тамо ний да идемъ
Росната трѣвица, Весели, засмѣни.

А овчара сладко свири И съ овчара да подхванемъ
Съсъ кавалъ, дѣчица. Пѣсни недопѣни. . .

П. Керемидчиевъ.

